

РЕШЕНИЕ

№ 7437

гр. С., 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 176 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **БОРЯНА В. П.**

при участието на секретаря **ТЕОДОРА ГР. ТОДОРОВА**
като разгледа докладваното от **БОРЯНА В. П.** Гражданско дело №
20221110154585 по описа за 2022 година

Предявени са установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването на дължими вземания, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.дело № 39975/2022г. по описа на СРС, 176 състав, в условията на разделна отговорност при квоти 1/3 за ответницата Е. Л. П., 1/3 за ответницата Н. Л. П. и 1/3 за ответницата И. Д. М. за следните суми: 1101,36 лева – главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия за периода м.05.2018 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 208,08 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 08.07.2022 г., сумата от 22,50 лева - главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.06.2018 г. до м.02.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане и сумата от 5,98 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 08.07.2022 г., които суми касаят топлоснабден имот, находящ се в гр. С., ж.к. „.....-II”, бл., аб. №

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок от публикуването им на интернет страницата на продавача.

Ответницата И. М., чрез назначения ѝ особен представител е подала отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва исковете. Оспорва облигационната връзка между страните, както и доставката на топлинна енергия в посочения обем, качество и цена. Счита, че общите условия на ищцовото дружество не са влезли в сила. Прави възражение за изтекла погасителна давност.

Ответниците Е. П. и Н. П. не са подали отговори на исковата молба в законоустановения срок.

Третото лице помагач на страната на ищеца „ФИРМА“ ЕООД не оспорва исковете, като счита същите за основателни.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По иска с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр.1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ:

Предявеният иск е за установяване съществуването на задължение за заплащане на дължимата цена по договор за продажба на топлинна енергия.

По иска по чл. 422, ал.1 от ГПК вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи, че по силата на облигационно отношение с ответниците, съществувало към процесния период, е престирали /доставил е топлинна енергия за отопление и/или подгръване на вода/ и за ответниците е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер.

В тежест на ответниците и при доказване на горните факти е да докажат положителния факт на погасяване на дълга.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – Е.С., присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Понятието потребител на топлинна енергия е дефинирано в разпоредбата на § 1, т. 42 ДР на ЗЕ, съгласно която, в редакцията към процесния период, потребител, респективно задължено лице за заплащане цената на доставена ТЕ във връзка с чл. 155 ЗЕ, е собственик или ползвател на имот, който ползва топлинна енергия с топлоснабдител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване. Анализът на законовата уредба мотивира извода, че качеството потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на ЗЕ има собственикът на топлоснабдения имот, освен в случаите, когато върху имота има учредено ограничено вещно право на ползване, в който последен случай, потребител по законова дефиниция е ползвателят. Същото следва, както от изричното разглеждане в ЗЕ на хипотезата на учредено вещно право на ползване и нарочно определяне на титуляра на същото като ползвател на доставяната в имота топлинна енергия, така и от общата такава на задълженията на титуляра на вещното право на ползване по чл. 57 ЗС. В този смисъл и Решение № 11 от 29.01.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1319/2012 г., III г. о.

Съобразно тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на Е.С. като услуга, която се ползва от самата Е.С.. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект - сграда в режим на Е.С., е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и преустановяване следва да е квалифицирано. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на Е.С. искането за услугата се прави не от всеки отделен Е.С. (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката, законодателят приема, че потребител на услугата е цялата Е.С., затова титулярят на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия

при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – Е.С., т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляря на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

От приложения към исковата молба Договор за продажба на държавен недвижим имот, съгласно Наредбата за продажба и замяна на държавни жилища се установява, че на 21.11.1979 г. Я. П. М. е придобила собственост върху процесния недвижим имот – апартамент № 4, находящ се в гр. С., ж.к. „.....”, бл. По делото е представено и Удостоверение изх. №/29.04.2015 г., от което се установява, че стар адрес ж.к. „.....- II”, бл. ..., ап. 4 е идентичен с настоящ адрес – ж.к. „.....-II”, бл. Представено е удостоверение за наследници от 12.02.1986 г., от което е видно, че Я. П. М. е починала на 18.01.1985 г., като нейн единствен наследник по закон е Л. П.М.. От представеното удостоверение за наследници с изх. № 7374 от 14.06.2019 г. е видно, че Л. П.М. е починал на 11.06.2019 г. и е наследен по закон от И. Д. М. – съпруга, Н. Л. П. – дъщеря и Е. Л. П. – дъщеря. След неговата смърт И. Д. М., Н. Л. П. и Е. Л. П. са придобили по 1/3 ид. части от процесния недвижим имот /чл. 5, ал. 1 и чл. 9 от ЗН/.

От това следва, че по силата на закона между ответниците - потребители и топлопреносното предприятие е възникнало правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия без да е необходимо изричното им приемане.

Като страна по това правоотношение, потребителите дължат заплащане на реално потребената въз основа на отчетени единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение - топломери, монтирани на отоплителните тела в жилището, водомер за топла вода и съответна част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, по данни от общия топломер, монтиран в абонатната станция, с оглед въведения в ЗЕ принцип за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, при уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на ТЕ в сграда – Е.С..

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза. Вещото лице установява, че количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. “ФИРМА.” ЕАД ежесечно е извършвала отчети на общия топломер, който е от търговски тип АС и е преминавал метрологичен контрол съгласно Наредбата. Вещото лице установява, че за процесния абонат не се изчислява топлинна енергия за отопление на имот. Изчислена е топлинната енергия за битово горещо водоснабдяване в имота от 1 бр. водомер за топла вода в имота. От експертизата се установява още, че за процесния имот топлинна енергия за отопление от сградна инсталация се разпределя според пълния отопляем обем –1159 кубични метра и този на сградата по проект – 5392 кубични метра. СТЕ установява, че сумата за ТЕ за процесния имот е определена съгласно действаща нормативна уредба и актуални цени на ТЕ за искивия период. Установено е, че технологичните разходи са приспаднати за сметка на ищеца. При тези данни вещото лице заключава, че ФДР е извършила дяловото разпределение за процесния имот и период в съответствие с действащата нормативна уредба. С оглед изложеното съдът приема, че за процесния имот, е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно. Следва да се даде отговор на въпроса какво е количеството потребена топлинна енергия, за което се дължи заплащане на цена.

Доколкото купувачът дължи цената на реално потребената енергия, то при определяне дължимата цена следва да се вземат предвид не стойностите на прогнозния дял /по фактури/, а тези, които се формират в резултат от изравняване, т.е сумите по изравнителните сметки. Ето защо, за определяне размера на дължимата цена, съдът ползва данните на СТЕ, според която размерът на потребената топлинна енергия за процесния период е на стойност 1112,07 лева, в която сума не са включени изравнявания, корекции и просрочени задължения от предходни периоди и която сума следва да се коригира с изравнителната сума за процесния период – 10,69 лева за получаване от абоната. Така дължимата сума за реално потребеното количество ТЕ в процесния имот, за която се дължи плащане от абоната, възлиза в размер на 1101,39 лева (1112,07 лева – 10,69 лева). Ищецът претендира сума в размер на 1101,39 лева, с оглед на което искът следва бъде уважен изцяло, при спазване принципа на диспозитивното начало.

В тази връзка следва да се отбележи, че по делото е приета и съдебно-счетоводна експертиза, според към 26.02.2024 г. няма данни за извършени плащания от ответниците. С оглед на изложеното следва, че от установения размер съгласно СТЕ и ССЧЕ, размерът на дължимата главница за доставена ТЕ за процесния период възлиза на 1101,35 лева. Предвид изложеното, претенцията на ищеца срещу всеки от ответниците се явява основателна и следва да бъде уважена.

Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ на ищеца, задължителни в отношенията с клиенти на ТЕ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „ФИРМА.”ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – Е.С., таксите се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. От приетите по делото писмени доказателства и от заключението на ССЧЕ се установява, че дължимата от потребителя цена за услугата дялово разпределение за периода м.06.2018 г. до м.02.2020г. възлиза на 22,50 лв. Следва изводът, че претенцията на ищеца се явява основателна и следва да бъде уважена изцяло.

По наведеното възражение за изтекла за вземанията погасителна давност:

Ответницата И. М., с отговора на исковата молба, упражнява правото си по чл. 120 от ЗЗД, като прави възражение за изтекла погасителна давност на претендираните от ищеца с исковата молба вземания.

Съгласно разпоредбите на чл. 155 ЗЕ и чл. 156 ЗЕ потребителят на топлинна енергия дължи плащане на цената на същата по предварително определени цени, известни на страните, на месечни вноски с установен в общите условия падеж. Престациите се обединяват от общия правопораждащ факт – облигацията между страните по договор при публично известни общи условия по чл. 150 ЗЕ и имат съществения елемент на периодичните плащания по смисъла на чл. 111, б. ”в” ЗЗД – предварително определен и известен на страните момент, в който повтарящото се задължение за плащане трябва да бъде изпълнено, както и определяем размер на същото предвид предварително фиксираните цени за единица топлинна енергия. Горните характеристики на вземанията на топлофикационните дружества за цена на доставената на потребителите топлинна енергия съдът, и при зачитане на тълкувателно решение 3 от 18.05.2012г. по т.д. 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, намира да ги определят като такива на периодично изпълнение по смисъла на чл. 111, б ”в” ЗЗД, предвид на което и същите се погасяват с изтичане на установената в същата норма кратка тригодишна давност.

Предвид нормата на чл. 114 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на иск, в случая на заявление по чл. 410 ГПК – на 25.07.2022 г. В тази връзка

вземането на ищеца за цена на доставената на ответника топлинна енергия не е погасено по давност за месечните вноски с падеж след 25.07.2019 г., тоест при съблюдаване чл. 33 от общите условия обхваща вземанията за периода от 01.06.2019 г. до крайната дата на исковия период - 30.04.2021 г. В настоящия случай до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК – 25.07.2022 г., са изтекли 3 години по отношение на вземането за главница за периода от м.05.2018 г. до м.05.2019 г. включително, тъй като срокът за заплащане на месечното задължение за м.06.2019 г. е бил до 15.08.2019 г. включително, респ. погасителната давност за това вземане е прекъсната с подаване на заявлението. Тук обаче следва да бъде зачетено времето от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/, през което съгласно чл. 3, т. 2 от Закон за мерките и действията по време на извънредно положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправни субекти, спират да текат.

Предвид това и съобразявайки периода, през който давността е спряла да тече, следва да се приеме, че вземането на ищеца за цена на доставената на ответницата И. М. топлинна енергия е непогасено за месечните вноски с падеж след 16.05.2019 г. и обхваща дължимата цена за потребена енергия за месеците 01.04.2019 г. - 30.04.2021 г. от процесния период, която съобразно притежаваните от ответницата 1/3 ид.ч. от собствеността върху имота възлиза на сумата от 259,05 лева, изчислена от съда по реда на чл. 162 ГПК и съобразявайки заключението на СТЕ. Вземанията за останалата част от периода, претендиран с исковата молба – от м.05.2018 г. – м.03.2019 г. са погасени по давност и следва да бъдат отхвърлени по отношение на ответницата И. М..

По горните мотиви, вземането на ищеца за цена на дялово разпределение е непогасено за месечните вноски с падеж след 16.05.2019 г., или при съблюдаване чл. 30 от общите условия, обхваща дължимата цена за дялово разпределение за месеците от 01.04.2019 г. до 29.02.2020 г. от процесния период, която съобразно притежаваните от ответницата 1/3 ид.ч. от собствеността върху имота възлиза на сумата от 5,17 лева, изчислена от съда по реда на чл. 162 ГПК. Вземанията за останалата част от периода, претендиран с исковата молба – от м.06.2018 г. – м.03.2019 г. са погасени по давност и следва да бъдат отхвърлени по отношение на ответницата И. М..

По отношение вземанията за обезщетение за забава възражението за изтекла погасителна давност е неоснователно, доколкото същите се претендират за период по-кратък от 3 години преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК.

Предвид липсата на възражение за изтекла погасителна давност от страна на ответниците Е. П. и Н. П., претенциите спрямо тях следва да бъдат уважени изцяло.

По исковете по чл. 86, ал.1 от ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните. Съгласно цитираната разпоредба, клиентите са длъжни да заплащат сумите в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача. Ищецът не доказва тези факти - публикуването на сумите на интернет страницата съобразно общите условия, съответно е недоказано твърдението ответниците да са били поставени в забава за плащане на сумите, предмет на настоящото дело.

Претенцията в частта за мораторна лихва върху вземането за дялово разпределение в размер на 5,98 лева неоснователна. В общите условия не е уговорен срок за изпълнение на това задължение, поради което за да изпадне ответниците в забава е необходимо да бъдат поканени от кредитора - чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не е представена такава покана - за заплащане на дължимите суми за дялово разпределение, поради което и претенцията в тази

част също е неоснователна.

С оглед гореизложеното искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По отговорността на страните за разноски:

Изходът на делото предполага право на разноски и за двете страни.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответниците дължат на ищеца разноски в исковото и заповедното производство съобразно с уважената част от исковете. Ищецът е сторил разноски в исковото производство в общ размер на 1226,76 лева – 26,76 лева държавна такса, 700 лева депозити за вещи лица по СТЕ и ССЧЕ, 400 лева депозит за особен представител и 100 лева юрисконсултско възнаграждение /определен в минимален размер съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ/ и разноски в производството по ч.гр.д. № № 39975/2022 г. по описа на СРС, 176 състав в общ размер на 76,76 лева за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. Доколкото разноските се дължат разделно, то всеки от ответниците следва да понесе разноски съобразно размера на предявения спрямо него иск и само тези, направени за разглеждане на предявения спрямо него иск. Поради това, Е. П. и Н. П. не следва да бъдат осъждани да заплащат разноски за депозит за особен представител, които следва да се понесат от И. М.. Съобразно отхвърлената част от исковете, И. М. следва да бъде осъдена да заплати разноски в исковото производство в общ размер на 400,26 лева и разноски в заповедното производство в размер на 15,16 лева. Е. П. следва да бъде осъдена да заплати разноски в исковото производство общ размер на 231,50 лева и разноски в заповедното производство в общ размер на 21,50 лева. Н. П. следва да понесе разноски в исковото производство в общ размер на 231,50 лева и разноски за заповедното производство в размер на 21,50 лева.

Ответницата И. М. не е сторила разноски в производството.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, че Е. Л. П., ЕГН ***** дължи на „ФИРМА.” ЕАД, ЕИК:, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 367,12 лева, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2021 г. за топлоснабден имот – апартамент № 4, находящ се в гр. С., ж.к. „.....-II”, бл. 20..., аб. № ведно със законната лихва, считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане и сумата от 7,50 лева, представляваща цена за услугата дялово разпределение за периода от м.06.2018 г. до м.02.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 69,36 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 08.07.2022 г. и сумата от 1,99 лева – лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 08.07.2022 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК 09.08.2022 г., по ч.гр.д. № 39975/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, че Н. Л. П., ЕГН ***** дължи на „ФИРМА.” ЕАД, ЕИК:, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 367,12 лева, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2021 г. за топлоснабден имот – апартамент № 4, находящ се в гр. С., ж.к. „.....-II”, бл. 20..., аб. № ведно със законната лихва, считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 7,50 лева, представляваща цена за услугата дялово разпределение за периода от м.06.2018 г. до

м.02.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 69,36 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 08.07.2022 г. и сумата от 1,99 лева – лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 08.07.2022 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК 09.08.2022 г., по ч.гр.д. № 39975/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК, че И. Д. М., ЕГН ***** дължи на „ФИРМА.” ЕАД, ЕИК:, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 259,05 лева, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от м.04.2019 г. до м.04.2021 г. за топлоснабден имот – апартамент № 4, находящ се в гр. С., ж.к. „.....-II”, бл. 20..., аб. № ведно със законната лихва, считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 5,17 лева, представляваща цена за услугата дялово разпределение за периода от м.04.2019 г. до м.02.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 25.07.2022 г. до окончателното изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ за доставена топлинна енергия за сумата над 259,05 лева до пълния предявен размер от 367,12 лева и за периода от 01.05.2018 г. до 31.03.2019 г., като погасен по давност, иска за цена на услуга за дялово разпределение за разликата над 5,17 лева до пълния предявен размер от 7,50 лева и за периода от 01.06.2018 г. до 31.03.2019 г. и иска с правно основание чл. 422, ал.1 ГПК вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за сумата от 69,36 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 08.07.2022 г. и сумата от 1,99 лева – лихва за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 08.07.2022 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК 09.08.2022 г., по ч.гр.д. № 39975/2022 г. по описа на СРС, 176 състав.

ОСЪЖДА Е. Л. П., ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, на „ФИРМА.” ЕАД, ЕИК:, разноски в исковото производство в размер на 231,50 лева и разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № № 39975/2022 г. по описа на СРС, 176 състав, в размер на общо 21,50 лева.

ОСЪЖДА Н. Л. П., ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, на „ФИРМА.” ЕАД, ЕИК:, разноски в исковото производство в размер на 231,50 лева и разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № № 39975/2022 г. по описа на СРС, 176 състав, в размер на общо 21,50 лева.

ОСЪЖДА И. Д. М., ЕГН ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 ГПК, на „ФИРМА.” ЕАД, ЕИК:, разноски в исковото производство в размер на 400,26 лева и разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № № 39975/2022 г. по описа на СРС, 176 състав, в размер на общо 15,16 лева.

Решението е постановено при участието на „ФИРМА” ЕООД, като трето лице - помагач на страната на ищеца.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____